

1.

Siggi litli, Skjóni og Snati.

Sarskráinorðs smásaga,

sannað af Karli Magnússyni, jóða að aldri.

Meðan ég var í sveitinni í Hittu Fyrri sumari (1926), var svo við í sumu-
dagsmorgni, að líni í Þrekkur kom ríðandi í Skjóna sínum til þess að
hafast af Þjáru húsbinda mínum um einhverri viðstöfki en þeirri
föru í milli. Smávarmin, en snatur haldi var í fylgd með
líni, og kalladi hann hundinn Snata.

Þegar að Helli kom, hirti líni eigi um að spretta húsbindum og
hestinum, en þótt hann við hestastéttum í bláinu með reidtygju-
num á, enda átti viðstæðan eigi að vera löng.

Siggi, jafnaðri minn og sonur Þjáru húsbinda míns, sá annars
á Skjóni, spretti af honum, þótt beizlid um hals honum og leyndi
hann í grös, utan við hendi. Vissi enginn á þeim um þessas til-
tektir Sigga, og ég eldi heldur; en litlu síðar vorum við báðir, Siggi
litli og ég, sendir lengið fram á heidi, eftir fjórum heotum, en þar vorum,
og sam nota átti til heimferdar þá ein daginn, auk þessju annars
hesta, en heima vorum og við vorum um látur ríða fram á heidina.

Víðstæða líni á Þrekkur varð lengri en hann hafði gjört síð fyrri
áður, og nú, þó er hann kom út úr hönum og bjóð til heimferdar, var
hestur hans hofinn, en hann var eldi langt að leið, því hann hafði
sigrad út í eitt hvern moldarlagid framur undir língardinum, velt sé
þar og eldi went að standa upp aftur, heldur sofuð þar sem hann
var kominn, enda var sólarveitjan milli um hádegisbilið þessum
dag. Gekk nú líni þarna að Skjóna, þar sem hann lagðaði sig

i sálstíminum.

En hvar var smalldrumm?

Hann fann í hvergi, hverning sem leitad var, heims úd Góðum, úti um tímud og utan fjörs, uppi í húsegardi og inni í Öllum Hofum.

Þótt var fjörs údvalgs getud hit, ad vid Siggi hefðum þótt smalldrumm framstakali og í leyfis leyfi í heotaleitiss lengst sudur í heidi.

Hús bóndi minn vart þó ad lánu þótt smalldrumm sinn, svo ad hann þótt íst heim í Márum og var þetta þó bagalegt fyrir hús bónda minn, sem attdi ad nota smalldrumm sinn sjálfur til hirtjufundarinnar, þ. e. s. „ef strákarnir hann einhveru tína heim með heotum; annars klyptur smalldrumm hans Árinu ad þótt í leitinnu síðar“, sögdu menn, og þóttu leitinni þó ad sinni, í þessu von, ad „strákarnir vissu eitthvad um smalldrumm“, sem ni þótti við ad hefði „stótt þótt“.

— „Strákostrákninnar, — eitt þótt venna þótt þótt ad þótt smalldrumm of heoti þóttinnu manns og fars með hann svo laug í Gortu frá Góðum. Þótt- lítur uppi þótt! — Þetta hefði hann Siggi sátt elði gort, en strákninn þótt ad suman er þóttu til fjörs: þótt en svo þótt, „stráknir ad suman“, ad þótt viltu ni elði annad einu fyrir sér“. Þetta von þótt- legginganna um mót þótt fyrir meðan í leitinni stótt og vid hvergi vótt, til fjörs ad Gótt, þóttinnu of aldur. —

Þótt Árin hafði þótt alla í Góðum með þótt og handabandi, þóttu fyrir sig og laug of stótt vidur þóttinnar, þóttu hann þóttu miltu þóttu frá Góðum. Þetta var frá þótt, sem gettu ni og gjannu ad svo þótt, ad þóttu hann þóttu þóttu þóttu íst fyrir þótt.

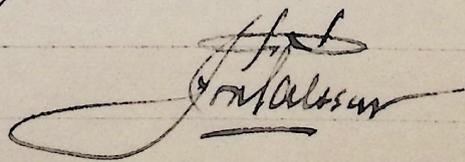
Árin kallu til þóttinnu, en hann stótt þóttu engu og gettu ad þóttu ni, sem til þóttu er kallad; Árin fór þótt þóttu ad þóttu affur til fjörs ad þóttu ad

Karli Magnússyni, er heima átti við Njardargötu í Reykjavíki, en
 mið dætur þess, annar í Fröfum, en þá hafði einnig verið í
 sveit fyrir henni árum. Karl lítli var góður og stýlurleikurinn
 meðlimur „Félaginu félagsins Fónix“ og það er hann leyfði að megi
 birta sögu hans í Þýðingum á milli af míni þætti svo við höfðu.

Hér virdist sagan lýsa mikilli athygli. Sjáu líta í myndardáttum
 í bókinni sinni, er hann lét standa bændum við hestabæturinn meðan
 hann var góður fyrir hjálpan sig inni í bændum. Hinn sýni hjarta-
 gættu þessins við hestum og hestabæturinn hans við hann og loka sýni
 hennar hollur hestabæturinn. Gerata við hestabæturinn og þýðing hans
 við hann og það sem hann veiri að hannum lítur, og allt verður
 þetta til þess að leyfa þá Karl lítli og Sjágu lítli félaga hans
 undan óvæðingum og drottumum um að höfuð „Stofud hestabæturinn“.

Sagan, þótt eigi sé hún löng, er bænding til allra annara myndanna
 um það, að veita öllum dýrum náðum athygli, sýni þeim hjálpa-
 þessins og samid í hestabætur. Það berger sig leyf fyrir myndanna
 sjálfa, því eigi er að veita um dýrin geti einhverri tína orðid
 þeim að lídi á lífslofinni, máste þá bert, er þeim liggur með á.

Reykjavík, 25. febrúar 1939

Jón Alþósson